

at spørgsmålet om proklama også skulle finde anvendelse over for skatter og afgifter, og der er vi fra SF's side helt klart imod.

Der er i og for sig næppe mange oplevelser i et menneskes liv, der i den grad gør indtryk, som hvis man står over for at skulle arve. Folk, der har været i forbindelse med arvinger, er fuldstændig klar over, at det virkelig er noget, der kan få bragt sindene i kog. Søkende er blevet fjender for livet, og det er en af de ting, vi som lovgivere i videst muligt omfang skal prøve at forhindre.

Jeg har grundet et stykke tid over lovforslagets § 29, andet punktum, og jeg tror i og for sig, at det spring væk fra betænkningens forslag og over til ministerens forslag, hvor man ikke længere sonder mellem insolvente og solvente boer, er ret smart. Dels er der naturligvis hensynet til, at kreditorerne ikke skal kunne justere deres krav og derfor få mere ud af det, men der er også hensynet til den mistro, som søskende – de rige over for de fattige – eventuelt kan løbe ind i. Det er meget vigtigt, at vi hele tiden tilrettelægger skiftet i de følsomme sager, hvor der er lidt penge med i billedet, på en sådan måde, at familierne ikke splittes for resten af livet.

Som det formentlig er fremgået, er vi i SF i bund og grund positivt indstillet over for lovforslagene, og jeg tror også, jeg kan give tilsagn om – når jeg nu har fået nogle flere eksempler via udvalgsarbejdet, så jeg har bedre overblik over det – at vi også vil støtte dem ved anden og tredje behandling.

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg skal ikke kaste mig ud i en mere detaljeret gennemgang af lovforslagenes indhold, men bare fastslå, at vi er ganske enige med dem, der her ser en voldsom forenkling og afbureaukratisering af skifteretsbehandlingen.

Vi finder, at disse omfattende reformforslag falder fint i tråd med det forslag til en ny konkurslov, vi har under behandling i Retsudvalget i øjeblikket, og som var til første behandling her i Folketingssalen i begyndelsen af december. Tendensen er den samme: Domstolenes rolle mindskes og begrænses i og for sig til, at det er dem, der skal løse problemerne i de tilfælde, hvor mindeligheden forsvinder og tvistighederne opstår, og ellers lader man private – det være sig bobystrere eller i de tilfælde, hvor det er ganske små boer, arvingerne selv – klare paragrafferne. Det betragter vi som en ganske væsentlig overskrift og et godt mål at sætte sig for den slags lovgivning.

Høringssvarene har jeg kun haft lejlighed til at skimme ganske kort igennem, for vi fik dem jo først i går. Men så vidt jeg kan vurdere, er stemningen positiv hele vejen rundt. Det er jo også et grundigt stykke arbejde, der er gået forud. Det er muligt, at der er nogle emner, der skal tages op, men det må vi jo klare under udvalgsbehandlingen ved at forelægge dem i Justitsministeriet. Jeg kunne også forestille mig, at vi måske får besøg af en deputation, og det må vi jo så klare på vanlig vis.

Men det ville være helt fint, om vi uden den store politiske polemik kunne få klaret disse to store lovkomplekser i løbet af indeværende folketingssamling, altså konkursloven og hele komplekset af skiftelove.

Tom Behnke (FP):

Både af den skriftlige fremsættelsestale og af bemærkningerne til lovforslagene fremgår det, at det er forudsat, at arvingerne herefter i almindelighed vil kunne dele boet i mindelighed, og det er jo en flot forhåbning at have. Men vi ved jo, at i en række tilfælde går det ikke altid i mindelighed, og derfor er det selvfølgelig også nødvendigt at have nogle spilleregler for, hvad der skal gøres, hvis det ikke sker i mindelighed.

Loven om skifte af dødsboer stammer helt tilbage fra 1874, og det er helt korrekt, at der er behov for en revision og en modernisering af loven. Ministerens forslag giver et godt bud på en sådan modernisering, og Fremskridtspartiet kan som udgangspunkt støtte lovforslagene, der jo taler om forenkling og afbureaukratisering. Hidtil har det egentlig i mange tilfælde været ganske svært at overskue, hvad det egentlig er, der sker, når et dødsbo skal skiftes.

Fremskridtspartiet er specielt glad for, at reglerne nu ændres, så arvingerne kan arve uden at skulle hæfte for eventuel gæld, ud over hvad boet i sig selv kan finansiere. Tidligere var det jo sådan, at arvingerne kunne påtage sig en urimelig stor, ukendt gældsbyrde, hvilket naturligvis ikke er rimeligt. Kreditorerne skal have, hvad der tilkommer dem, men ikke længere, end at boet kan betale. Det skal ikke være således, at kreditorerne bliver stillet bedre efter en persons død, end de var før.

De nye regler betyder også en regelforenkling med hensyn til skifterettens og det offentliges indblanding, og forslaget lægger op til, at langt flere boer skal kunne skiftes privat og kun med ét indledende møde i skifteretten, hvorefter skifterettens opgave kun bliver at tage sig af